

Сікач, селера, миска дерев'яна,
В якій зеленоока, в смужку риба.
Зіжмакане повітря, дошка груба,
Стіл – кінські ніздрі й зернята кавунні.

На боці кахлі – бугая ревіння
По кубику спресоване у ребус,
Судомить й речі – чіткість, як хвороба,
І – тільки – німби – сферу коливання.

Світанок кинув ступку і товканчик,
Одяг прозорість, як листи, – гуркоче,
Все більшу силу й швидкість – непомітно,

Що вже – на волосині – в безпредметне.
Пихтить й от-от – на друзки – моноліт,
Розвал буття – чи вищий, тонший лад?